

Streszczenie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Lyala i K. Grossa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 18, 39 i 43 Traktatu WE, poprzez wyłączenie w § 2 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o dodatku z tytułu nabycia domu możliwości przyznania dodatku z tytułu nabycia domu podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w odniesieniu do nieruchomości położonych w innych Państwach Członkowskich niezależnie od tego, czy można tam dochodzić podobnego wsparcia;
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zdaniem Komisji Europejskiej dodatek z tytułu nabycia domu przyznawany przez państwo niemieckie wykazuje cechy dyskryminujące. W Niemczech roszczenie o przyznanie tego dodatku przysługuje podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy nabywają w Niemczech lokal mieszkalny lub dom na cele mieszkalne. Natomiast dodatek taki nie został przyznany podatnikom podlegającym w Niemczech nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy mieszkają poza terytorium Niemiec i zamierzają tam nabyć nieruchomość na cele mieszkalne.

Trzy grupy osób zostały pokrzywdzone poprzez niemiecką regulację: 1) urzędnicy państwowi mający miejsce zamieszkania za granicą, 2) pracownicy przygraniczni, których dochody podlegają niemieckiemu podatkowi dochodowemu co najmniej w 90 % oraz 3) dyplomaci i urzędnicy Unii Europejskiej pochodzący z Niemiec.

Komisja dostrzega w tej regulacji, odpowiednio do statusu danych grup osób, naruszenie swobodnego przepływu pracowników (art. 39 WE), swobody przedsiębiorczości (art. 43 WE) lub swobody przemieszczania się na podstawie art. 18 WE. Wszystkie przypadki wykazały wystarczające odniesienie transgraniczne, aby uzasadnić zastosowanie danego postanowienia Traktatu.

Komisja uważa, iż w niniejszej sprawie znajduje odpowiednie zastosowanie orzecznictwo Trybunału w sprawie Schumacker (C-279/93). Każdy, kto podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech, a zatem zasadniczo płaci podatki od swych zagranicznych dochodów w Niemczech i tym samym uczestniczy w finansowaniu niemieckiej społecz-

ności, musi mieć możliwość korzystania z przywilejów finansowanych z podatków w taki sam sposób jak osoba mieszkająca w Niemczech. Należy unikać sytuacji, w których osoby zainteresowane nie mogą korzystać z przywilejów związanych z ich sytuacją osobistą ani w państwie miejsca zamieszkania ani w państwie, w którym prowadzą działalność.

W praktyce jest mało prawdopodobne, aby podatnik podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech podlegał jednocześnie takiemu samemu obowiązkowi w innym państwie. Ta wyjątkowa sytuacja mogłaby być wzięta pod uwagę wówczas, gdyby została zakazana kumulacja niemieckiego dodatku z tytułu nabycia domu z innym porównywalnym wsparciem zagranicznym.

Ograniczenie dodatku z tytułu nabycia domu do nieruchomości położonych w Niemczech jest nieuzasadnione. Sytuacja mieszkaniowa w Niemczech mogłaby się poprawić także wtedy, gdyby zamiast przeprowadzać się do Niemiec, pracownicy przygraniczni mogli nabywać własność mieszkalną za pobliską granicą. W postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi rząd niemiecki nie wykazał dostatecznie, jakiemu celowi ma ostatecznie służyć ograniczenie pomocy do własnego terytorium. Nawet gdyby było dopuszczalne wspieranie przez Państwo Członkowskie budownictwa mieszkaniowego tylko na swoim terytorium, przepisy niemieckie nie byłyby logiczne same w sobie. Mianowicie, jeżeli Republika Federalna Niemiec zamierza wspierać każdą formę budownictwa mieszkaniowego w Niemczech, nie jest jasne, dlaczego wsparcie to ogranicza się do podatników podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech. Również podatnicy podlegający ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech mogą nabywać tam przestrzeń mieszkalną i w ten sposób wspierać budownictwo mieszkaniowe.

Prawo wspólnotowe w żaden sposób nie wymaga finansowego wspierania nabycia drugiego miejsca zamieszkania w innych Państwach Członkowskich. Określenie zakresu wsparcia należy do ustawodawcy krajowego. Jego swoboda regulacji jest jednak ograniczona poprzez podstawowe swobody określone w Traktacie WE.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Helenę Tserepa-Lacombe i Nicolę Yerrell, Służba Prawna Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Greckiej.